

centráltam, néhány másodperc múlva az anyaróka a kimúlt kis rókával a szájában, ahonnan és ahogyan jött, olyan gyorsan eltűnt, hogy lövésről szó sem lehetett.

Hirtelen felugrottam, a homokgödör túlsó oldalán futottam, de már arra a róka lőtávolságon túl futott. Még bosszús hangon rákiáltottam, gondolván, hogy talán az emberi hangra megijed, s elejti majd a fiát —, hogy legyen bizonyítékom, ha már eddig úgyis eléggé megcsúfolt.

Jól számítottam, mert kb 200 lépésre, a kőkenybokrok között, amerre a róka végleg eltűnt a szemeim elől, megtaláltam a kis róka hulláját.

Visszaültem a vadászszékemre, de a kiskrót magam mellé fektettem, s újra vártam a további fejleményeket.

Nem is vártam egy negyedóránál többet, mikor a rókalyuktól néhány lépésnyire levő üreginyúl-lyukból egy üregi nyúl bújkál elő, melyet — tekintve a veszélyes szomszédságra, egy lövéssel megmentettem az előbb-utóbb bekövetkező — rókák általi — kihaláltól, s a kiskrót mellé tettem.

Éppen azon tűnődtem, hogyan tudott a kis üregi nyúl a veszélyes szomszédságban megmaradni, amikor legnagyobb meglepetésemre megpillantottam az anyarókat azon a helyen, ahonnan először jött.

A következő pillanatban, lövésemre holtan rogyott össze az önfeláldozó anyai

szerepet által hajtott, különben pedig oly óvatos és ravasz rókaanya, mely nyilván abban a tudatban, hogy tanyája felfedeztetett s így fiai veszélyben forognak, át akarta telepíteni azokat egy biztonságosabb otthonba, még a lövésektől, s a legfőbb ellenség: a puska ember hangjától sem visszariadva!

Megemlékszem méltónak tartom egy másik alkalommal, ugyanebben a homokgödörben kiásott három kis róka esetét.

Feltűnt, hogy esténként a kertünk mögötti mezőről panaszos, hívó rókaugatás hallatszott, amilyent csak télen, februárban, holdfényes éjszakákon — a rókánász idején — szokott hallani az ember. A rókakotórék két kilométerre volt a ketréctől.

A harmadik napon reggel a ketréc jól zárt ajtajának alsó sarkán, a jó drótfonaton egy akkora lyuk volt kirágva, hogy azon a rókakölykök épp kifertek s bizony azon át az éjjel el is illantak. Nem hinném, hogy a kis rókák a gyenge fogukkal képesek lettek volna a drótfonatot kirágni, mert még az öreg rókának is becsületére vált, s csak nagy anyaszeretetére vall e teljesítmény és bátorság, mert véleményem szerint csak az szabadíthatta ki fiait.

Ha az elmondottakból csak egy szó nem felel meg a valóságnak, akkor megérdeklőm, hogy az örök vadászmezőkön ne kapjak vadászjegyet!

Mechle Géza

jainkat még a szélről is óvni kell, a sokat hangoztatott kutyafronton pedig a törvény szigorával egyszer s mindenkorra igazságot kell tenni.

Úgyisintén javasolnám még azt is, hogy az eboltás alkalmával, a kutyák hovatartozásának elbírálásánál lehessen jelen egy vadászati szakember, nehogy a 240 Ft-os farkaskorcok 16 Ft-os adóval ússzák meg.

A területünkön elég jó és sok a vaddisznóállomány. A terület adottságainál fogva a disznóvadászat legeredményesebb módja a kutyákkal történő hajtás. Rengeteg a területen a róka és a borzokotórék is. Ezen okoknál fogva több kutyát kell tartanom. Jelenleg 6 db van. A kutyák utánpótlásáról sem szabad megelégedkezni, mert mindig történik valami baleset, hol az egyikkel, hol a másikkal.

Fajtisza simaszőrű tacskó, és fajtisza drótszőrű foxi szülőktől leszármazott

keverék disznóskutyáim vannak, melyek elsőrendűen dolgoznak a disznóhajtásban, és a kotrékban is használhatók.

Ezek után a kutyák után évi 60 Ft adót kértek, és fizettem.

Csupán az a furcsa, hogy ezek a 60 Ft-os vadász-kutyakorcok úgy a vadászatonál, mint a dúvaditásonál remekül dolgoznak, míg azok a 16 Ft-os úgynevezett házörzöbek — nyaklónélküli, számolatlanul pusztítják értékes vadjainkat. Szerintem az adóügy megfordítva helyesebb volna.

Valószínűleg tartom, hogy azok a vadszerető és a kóbor ebek garázdálkodásait ismerő vadásztszakosztják nézeteimet és nem csak fegyverrel, csapdával és méreggel, hanem a törvény szigorával és esetleg a 16 Ft-os ebadó felemelésével is egyetértve, csökkentsék a kutyáikat.

Németh György
a „Malinovszkij” V. T.
vadőre.

JAKUCS LÁSZLÓ: Faggyúfáklyás expedíció. Vass Imre, az aggteleki barlang első tudományos igényű kutatója és a barlangról szóló első tudományos igényű leírás szerzője, 1825-ben a Styx víznyelője fölött emberi láb- és testnyomokat, az Oriások termében edénycserepeket talált. Azóta e leletek hitelességét több ízben is kétségbe vonták. Jakucs László hosszú előkészületek után, egy kis expedícióval 1980 februárjában elindult, hogy végére járjon ennek a dolognak: igaz volt-e valóban Vass Imrénél, eljuthatott-e korábbi korok embere, a maga kezdetleges eszközeivel a barlang mélyére. Mesterségesen tompított szagló-érzéket rókát bocsátottak szabadon a barlangban (nehogy az ember nyomait kövesse), az expedíció „vezetője” egy újságíró lett, aki még bányában sem járt eddig, és csupán faggyúfáklyákkal felszerelve jártak végig a barlang fő- és zegzúgos mellékágait. Végül is kísérleti úton igazolták az ősemberi nyomok származásának egyetlen reális magyarázatát. (Sport Kiadó, 31.— Ft.)

I. P. MAGIDOVICS: Nagy földrajzi felfedezések. A szerzőnek pár éve jelent meg „A földrajzi felfedezések története” című könyve, amely igen nagy sikert aratott. Ebből jelent meg egy terjedelmes részlet a Sikerkönyvek sorozatban. Ez a részlet valóban a legnagyobbakat, a legnagyobb jelentőségű felfedezéseket gyűjti egybe: Kolumbusz tervét, első expedícióját, a Nyugat-indiai szigetek felfedezését, majd a második és a harmadik expedíciónak, Jamaica, a Kis-Antillák felfedezésének történetét. Nem hiányzik a kötetből annak a csőbörőnek bemutatása sem, ami a felfedezőket, de főleg követőiket az ismeretlen földrészre vonzotta: Eldorádó legendája, mesebeli kincsek-ről szóló regék és beszámolók, a civilizáltan földet és embereket kizsákmányolásából remélhető haszon. Az emberi ismeretek hárát tágtani igyekvő kutatók gyakran kerültek haszonleső, lelkiismeretlen kalandorok, rabszolgakereskedők székértelőinnek szerepébe. (Gondolat Kiadó, 39.— Ft.)

B. MACHULKA: Vadcsapások Afrikában. Afrikának egyéni, egészen különös varázsa van — erről már nem egy Afrika-utazó beszámolt, nem utolsósorban a mi Széchenyi Zsigmondunk. Machulkát is megfogadták a savannák, sztyeppék, s mindig Afrikába vágyakozott, akár Ceylonban, akár Indiában járt. Persze ő is akkor jegyezte el magát a „fekete földrészrel”, amikor még gyermekkorát élte az autó, s a repülőgéppel az első kísérletek folytak. Igazi szafarik, igazi veszélyek, igazi vadászatok igazi kalandok. Részletes útbaigazítást ad hogyan kell célszerűen Afrika nagyvadjaival vadászni. Írásaiból rokonszenves, nagytudású, s ugyanakkor mélyen humanista gondolkodású embert ismerünk meg, aki nemcsak vadállatokat figyelt meg alaposan, hanem szorgos figyelemmel tanulmányozta színesbőrű munkatársainak életét is. (Gondolat Kiadó, 39.— Ft.)

Tanulságos szakkönyv

Vadásztársaságok, erdészeti intézmények, sőt erdő-mezőjáró emberek fejében is sokszor megfordult a gondolat: kis házi múzeumot kellene összeállítani a vidék faunájáról, ahol el lehetne helyezni emlékeztetőket vagy ritka példányokat is. Rendszerint a szakértelem hiánya az akadály ilyenkor. Egyszerű tárlók beszerzése, összebarkácsolása nem jár nagy költséggel, a rovarok, állatok tudományos nevét is meg lehet tudni a kézikönyvekben, lexikonokban. (Mezőgazdasági lexikonunk, kertészeti lexikonunk friss kiadása már van, összel megjelenik az Erdészeti és falpari lexikon is.)

Most olyan könyvre szeretnénk az érdeklődők figyelmét felhívni, amely éppen az előbb említett problémában nyújt segítséget, s amely megjelenésekor, úgy véljük, méltatlanul, nem kapott elég propagandát az erdő-mezői állatokkal leg többet foglalkozók körében. dr. Móczár László szerkesztésében, a Gondolat Kiadónál jelent meg tavalyelőtt „Az állatok gyűjtése” című kötet.

A természet megfigyelésével kezdődik, az állatok életében megnyilvánuló törvényszerűségeket ismertetik először, a szerzők — neves természettudósok. A későbbiekben megmutatják — képpen és írásban — az általános és a különleges gyűjtőeszközöket, amelyekkel az állatokat meg lehet fogni. Megtanítanak, milyen anyagokkal, módszerekkel kell kezelni a begyűjtött állatokat — preparálás, kikészítés, tömés, tárolás stb. — hogy a gyűjteményben jól mutassanak. Természettudományi Múzeumunk külföldön is ismert kutatógárdája évtizedes tapasztalatait sűrítette itt össze: a régi, hagyományos eljárásoktól a modern módszerekig. 186 ábra, külön mellékleten 24 kép illusztrálja a mondottakat. Egyesítjük — férgek — rákok — bogarak — ízeltlábúak — puhatestűek — halak — kétélűek és hüllők — madarak — emlősök — nagyemlősök — íme a kivonat tartalma. Ezeket kívül önálló fejezet foglalkozik a gyűjtemények összeállításával, megővásával. (Gondolat Kiadó, 47.— Ft.)

